

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobkyně: **Bidfood Czech Republic s.r.o.**

Vltavou
sídlem V Růžovém údolí 553, Mikovice, 278 01 Kralupy nad
zastoupená advokátkou Mgr. Ivou Zothovou
sídlem Lindleyova 2686/1, 160 00 Praha

proti

žalované: **Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy**
sídlem Slezská 100/7, 120 56 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 9. 2018, č. j. SVS/2018/105674-G, ve věci
správního deliktu

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně v žalobě doručené Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 14. 11. 2018 navrhovala, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalované uvedené v záhlaví tohoto rozsudku a s ním i předcházející prvostupňové rozhodnutí Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Moravskoslezský kraj č. j. SVS/2017/004300-T, ze dne 19. 7. 2018.
2. Žalobkyně byla prvostupňovým rozhodnutím uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 17 odst. 2 písm. d) zákona číslo 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 6. 9. 2016 (dále jen „zákon o potravinách“), ve spojení s § 10 odst. 1 téhož zákona a s článkem 22 odst. 1 písm. a) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) číslo 1169/2011, ze dne 25. října 2011 (dále jen „Nařízení 1169/2011“), kterého se měla dopustit tím, že uváděla na trh živočišný produkt - rybí výrobek „Solené sledřové filety bez kůže v řepkovém oleji“, který byl na obale označen (pokud jde o jeho složení) doslovně: *„solené sledřové filety bez kůže 80 % (Sled' obecný [Clupea harengus], voda, jedlá sůl, regulátor kyselosti: kyselina octová, citronany sodné, octany sodné, kyselina citrónová, cukr, maltodextrin, glukóza, látka zvýrazňující chuť a vůni: glutaman sodný, antioxidant: askorban sodný, stabilizátor: kyselina jablečná, konzervant: benzoan sodný), řepkový olej 20 %“*. Porušení povinností spatřovaly správní orgány v nezajištění uvedení údaje o množství složky „sled“ na výrobku, kterou spotřebitelé s použitým názvem potraviny obvykle spojují. Za uvedený správní delikt byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 10 000 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaná v postavení odvolacího správního orgánu prvostupňové rozhodnutí potvrdila s výjimkou dílčí změny v jeho záhlaví.
3. Žalobkyně v žalobě uvedla, že s právním názorem správních orgánů nesouhlasí a jejich argumentaci ohledně spojování sledřových filetů se sleděm ze strany spotřebitele nepovažuje za přesvědčivou. Podle názoru žalobkyně je údaj o množství sledřových filetů na obale výrobku jednoznačný a srozumitelný a spotřebitel je srozuměn s tím, že výrobkem není sled' jako takový, ale sledřové filety obsahující další složky. Žalobkyně dále uvedla, že marinací či solením navíc nedochází ke snížení obsahu rybího masa ve filetě a spotřebitel tak není uvedením procenta marinovaných či solených sledřových filetů klamán ve smyslu procenta použitých sledřových filetů. Žalobkyně odkázala na přílohy Nařízení 1169/2011 číslo VII část E odst. 1 a VIII odst. 3, ze kterých dovozuje, že je přípustné, aby směsná složka (sledřové filety bez kůže) byla zařazena do seznamu složek pod vlastním pojmenováním a aby na výrobcích bylo uvedeno pouze „% složky“. Žalobkyně následně označila v žalobě řadu výrobků (fotografie jejich obalů jsou součástí žaloby), které byly v rozhodné době uváděny na trh v České republice a nabízeny konečnému spotřebiteli, z čehož dovozuje, že je v praxi naprosto běžné uvádět ve složení pouze procento složky a nikoliv ještě složky ve složce, což dozorové orgány akceptují. Žalobkyně poukázala na povinnost správních orgánů postupovat z moci úřední, pokud zjistí porušení právních předpisů, a protože jsou uvedené výrobky uváděny na trh v České republice dlouhodobě, považuje za nepravděpodobné, že se o nich nedozvěděly. Žalobkyně dále odkázala na

vyjádření Ing. P.Š., odborné pracovnice Vysoké školy chemicko – technologické v Praze, fakulty potravinářské a biochemické technologie, ze kterého vyplývá, že z technologického hlediska ani nelze specifikovat obsah syrové ryby v marinované složce s tím, že uvedené vyjádření předkládala již v odvolacím řízení, ale žalovaná jej ignorovala. Závěrem žalobkyně poukázala na postup Veterinárního a potravinového ústavu v Dolnom Kubíně a Krajské zemědělské a potravinářské inspekce v Gdaňsku při posuzování výrobků označených shodným způsobem jako u žalobkyně, aniž by příslušné úřady konstatovaly rozpor s Nařízením 1169/2011.

4. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Setrvala na svém dosavadním stanovisku, podle kterého článek 22 odst. 1 písm. a) Nařízení 1169/2011 ukládá povinnost uvést množství složky, pokud ji spotřebitelé s tímto názvem obvykle spojují. Podle žalované nemůže být pochyb, že sled'ové filety spotřebitel spojuje se sleděm a jeho obsah ve výrobku by tedy měl být uveden. Pokud je směsná složka obsažena v názvu potraviny, uvede se jak hmotnostní údaj o složené složce (např. % solených sled'ů), tak také množství sledě. U těchto potravin si podle žalované spotřebitel spojuje výrobek nikoli s marinovaným sleděm, nebo naloženým či jinak podobně upraveným a na etiketě by mělo být uvedeno množství sledě. Pokud nedochází marinací či solením ke snížení obsahu rybího masa ve filetě, jak tvrdí žalobkyně, nebude pro provozovatele těchto podniků problém uvádět skutečný obsah masa na etiketě výrobku. Žalovaná dále uvedla, že poukázání na nedodržování legislativy jinými provozovateli potravinářských podniků nezprošťuje žalobkyni z porušování právních předpisů. K namítanému porušení zásady legitimního očekávání žalovaná uvedla, že uvedená zásada není absolutní a legitimní očekávání nelze např. vztahovat na situace, kdy účastník řízení očekává ne zahájení sankčního správního řízení z toho důvodu, že správní orgán ne zahajoval sankční řízení s jinými subjekty v obdobných případech. I pokud by správní orgány ponechaly určité přestupky (správní delikty) nepotrestány, nemohlo by to zaručit beztrestnost dalších přestupců, respektive ti by se nemohli úspěšně dovolat toho, že jiné srovnatelné případy porušení zákona ponechaly správní orgány bez stíhání a trestu. Žalovaná vyjádřila přesvědčení, že se v napadeném rozhodnutí vypořádala s navrženými důkazy a v rozhodnutí odůvodnila, proč nepřihlédla k osobnímu a pro správní orgán zcela nezávaznému vyjádření Ing. Š. Žalovaná se necítí být vázána ani závěry cizích státních autorit, v daném případě slovenského Veterinárního a potravinového ústavu v Dolním Kubíně či Krajské zemědělské a potravinářské inspekce v Gdaňsku. Žalovaná zdůraznila, že v oblasti veterinární péče a bezpečnosti potravin živočišného původu vykonává působnost Státní veterinární správa a rozhodování o správně - právních vztazích včetně správního trestání je vždy ve výlučné samostatné pravomoci jednotlivého členského státu. V tomto ohledu tak podle žalované nemá pro věc žádný význam případný odlišný postup orgánů jiného členského státu EU, ke kterému žalovaná ani nemá žádnou kompetenci se vyjadřovat.
5. Žalobkyně replikovala podáním doručeným krajskému soudu dne 28. 1. 2019, ve kterém poukázala na to, že domnělé porušení se týkalo nařízení EU, které by mělo být v členských státech interpretováno jednotně. V závěru repliky žalobkyně navrhla krajskému soudu, aby v případě pochybností ohledně výkladu příslušného evropského nařízení položil Soudnímu dvoru Evropské unie předběžnou otázku.
6. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že inspektory prvostupňového správního orgánu byla dne 20. 7. 2016 vykonávána veterinárně – hygienická kontrola v podniku žalobkyně v Opavě – Jaktaři, při které byl odebrán vzorek rybího výrobku „Solené sled'ové filety bez

kůže v řepkovém oleji“, který byl na obale dále označen informacemi ohledně složení tak, že (stručně řečeno) bylo uvedeno množství sled'ových filet bez kůže 80 % a řepkového oleje 20 % (zjištěno z protokolu o kontrole ze dne 1. 9. 2016). Z protokolu o zkoušce číslo CH 5961/2016 ze dne 31. 8. 2016 se podává, že obsah rybího masa ve výrobku byl 66,8 % $\pm$ 10 %. Následně správní orgán prvního stupně rozhodl o vině žalobkyně za správní delikt a uložil jí pokutu ve výši 10 000 Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém uplatňovala obdobné námitky, jako následně v žalobě. Žalobkyně v odvolání mimo jiné zdůrazňovala, že spotřebitel má tento typ výrobku (sled'ové filety) spojen pouze se solenými sled'ovými filety, nikoliv se sleděm, čímž je splněna podmínka uvedená pod písmenem a) článku 22 předmětného nařízení a taktéž dokládala fotografie obalů jiných výrobků, u kterých jsou údaje o složení shodné jako v případě sporného výrobku žalobkyně. Žalobkyně vyjádřila v odvolání přesvědčení, že postup správního orgánu prvního stupně představuje vybočení z dosavadní praxe uplatňované dozorovými orgány v celé republice. Žalobkyně závěrem odvolání uvedla, že její výrobek byl a je uváděn také na polský trh a u výrobce proběhla kontrola výroby, postupů a označování polskými státními dozorovými autoritami bez shledání pochybení.

7. O odvolání žalobkyně rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím způsobem uvedeným v úvodní části tohoto rozsudku. Žalovaná vzala za prokázané, že žalobkyně shora uvedeným jednáním porušila zákaz uvádět na trh potravin klamavě označené podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o potravinách, ve spojení s článkem 22 odst. 1 písm. a) Nařízení 1169/2011. Žalovaná připustila, že podle přílohy VIII odstavce 3 uvedeného nařízení je možné uvést ve složení pouze % dané složky, nikoliv % složky ve složené složce, pokud ovšem spotřebitelé s tímto názvem obvykle existenci složky ve výrobku spojují, je třeba postupovat podle článku 22 odst. 1 písm. a) Nařízení 1169/2011 a množství složky uvést. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že sled'ové filety si spotřebitel spojuje s rybím masem (sleděm) a jeho obsah ve výrobku by tedy měl být uveden. Není povinností průměrného spotřebitele dopočítávat si obsah sledě. Uvedeným jednáním tak dochází ke klamání spotřebitele, neboť předmětný výrobek si spotřebitel spojuje s rybím masem, přičemž jeho množství není na obale uvedeno. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále poukázala na protokol o zkoušce číslo CH 5961/2016, podle kterého byl zjištěn obsah rybího masa ve výrobku 66,8 % $\pm$ 10 %, zatímco z použitého značení lze nabýt dojmu, že ve výrobku je přítomno 80 % složky sled' a 20 % složky rostlinný olej. Následkem uvedeného jednání tak podle žalované došlo k porušení spotřebitelova práva na pravdivé informace o potravinách, podle nichž se může orientovat při jejich výběru, proti čemuž nemá prakticky žádnou možnost obrany. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále dodala, že předmětná problematika nebyla ve správním řízení na jiných krajských stanicích dosud řešena. K důkazům týkajícím se jiných kontrol, při kontrole podobných výrobků (Pikantní sled'ové špuntíky, Sled'ové špuntíky a Špuntíky s papričkou) vyráběných z marinovaných sled'ových filetů, u kterých bylo na etiketě uvedeno také pouze % marinovaných sled'ových filetů a ne % sledě, žalovaná uvedla, že z uvedených protokolů nelze vyčíst, jak byly tyto výrobky označeny, zda bylo značení kontrolováno a zda se tedy jedná o totožné případy. K důkazům navrženým žalobkyní v průběhu odvolacího řízení žalovaná uvedla, že dopis Ing. Š. se nevztahuje ke spornému produktu, její vyjádření nelze považovat za jakkoliv závazné ve vztahu ke správnímu orgánu a jedná se pouze o další, ryze osobní náhled na problematiku značení. Za nadbytečné pak považovala žalovaná také provedení důkazu vyjádřením polské firmy SEKO ze dne 28. 7. 2018, které má potvrzovat souhlasné stanovisko polských dozorových autorit s označováním daných výrobků. Podle žalované není výklad cizí státní autority pro správní orgán nijak závazný, protože v oblasti

veterinární péče a bezpečnosti potravin živočišného původu v České republice vykonává působnost Státní veterinární správa a rozhodování o správně - právních vztazích včetně správního trestání je vždy ve výlučné samostatné pravomoci jednotlivého členského státu.

8. Krajský soud po ověření, že žaloba byla podána včas ve lhůtě 2 měsíců od doručení napadeného rozhodnutí žalované žalobkyni podle § 72 odst. 1 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a že splňuje veškeré formální náležitosti na ni kladené, přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení předcházejícího jeho vydání v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s.ř.s. Ve věci krajský soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., protože s tímto postupem oba účastníci souhlasili.
9. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o správním deliktu (resp. potvrzující odvolací rozhodnutí) podle § 17 odst. 2 písm. d) zákona o potravinách (ve znění účinném do 6. 9. 2016), podle kterého se provozovatel potravinářského podniku dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz uvádět na trh potraviny podle § 10 odst. 1 téhož zákona, tj. potraviny klamavě označené nebo nabízené ke spotřebě klamavým způsobem.
10. Skutkové okolnosti týkající se jednání žalobkyně, za které byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu, nebyly v řízení sporné. Za podstatné považuje krajský soud skutkový závěr žalované, podle kterého žalobkyně uváděla na trh živočišný výrobek nazvaný „Solené sledňové filety bez kůže v řepkovém oleji“, na jehož obale bylo v rámci údajů o složení výrobku uvedeno – stručně řečeno - 80 % sledňových solených filet bez kůže a 20 % řepkový olej. Údaj o množství samotného sledě na obale uveden nebyl. Nebylo ani sporné, že podle výsledků laboratorní zkoušky bylo množství sledě ve výrobku 66,8 % ± 10 %. K rozsahu tohoto soudního přezkumu krajský soud dále uvádí, že žalobou nebyla napadena ani výše uložené sankce ani časová působnost právních norem, kterou se žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabývala. Co se týče postupu správních orgánů při provádění kontroly nebo vedení řízení, žalobkyně sice vůči němu měla v žalobě výhrady (namítaná snaha zjistit pochybení žalobkyně za každou cenu, urgency vydání rozhodnutí), z žaloby se však nepodává žádný konkrétní vliv namítaných procesních vad na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jádrem sporu spočívá výhradně v právním posouzení věci, konkrétně zda se žalobkyně neuvedením údaje o množství sledě na výrobku dopustila nesprávného a klamavého označení zboží a tím správního deliktu, či nikoliv.
11. Podle článku 22 odst. 1 písm. a) nařízení 1169/2011 se množství složky nebo skupiny složek použité při výrobě nebo přípravě potraviny uvede, pokud je dotčená složka nebo skupina složek uvedena v názvu potraviny nebo ji spotřebitelé s tímto názvem obvykle spojují.
12. Pro právní posouzení věci je dále podstatná definice pojmů „složka“ a „směsná složka“ pro účely Nařízení 1169/2011, která je uvedena v článku 2 odst. 2 tohoto nařízení, podle kterého se "směsnou složkou" rozumí složka, která je sama vyrobena z více než jedné složky (písm. h) a "složkou" se rozumí jakákoli látka nebo produkt, včetně aromat, potravinářských přídatných látek a potravinářských enzymů, a jakákoli součást směsné složky, která je použita při výrobě nebo přípravě potraviny a je v konečném výrobku stále přítomna, i když případně ve změněné formě; za složky se nepovažují rezidua (písm. f).
13. Z citované právní úpravy podle krajského soudu vyplývá, že povinnost uvádět množství složky (zde sledě) na potravinářském výrobku je vázána na skutečnost, zda je dotčená složka uvedena v názvu potraviny nebo ji spotřebitelé s tímto názvem obvykle spojují. Pokud by uvedený předpoklad splněn nebyl, postačil by v projednávané věci údaj o množství směsné složky (zde solené sledňové filety). V přezkoumávané věci byl klíčový

výklad pojmu: „ji (tj. složku) spotřebitelé s tímto názvem obvykle spojují“. Žalovaná na straně 6 napadeného rozhodnutí ke sporné otázce uvedla doslovně, že „... sled'ové filety si spotřebitel spojuje se sleděm a jeho obsah ve výrobku by tedy měl být uveden. Tento údaj je jednoznačný a pro spotřebitele srozumitelný. Průměrný spotřebitel si nemusí dopočítávat obsah sledě. Povětšinou nezná množství přirozeně se vyskytující soli ve sledi, případně množství marinády u marinovaných ryb. Požadavek uvádět ve složení daného výrobku množství složky, se kterou spotřebitel danou potravinu spojuje, a tím je v tomto případě vyjádření množství sledě, je tak zcela oprávněný.“ Uvedená úvaha se sice může jevit jako poněkud stručná, není však nepřezkoumatelná a krajský soud ji považuje za logickou. V této souvislosti považuje krajský soud za nutné poukázat na úlohu soudů ve správním soudnictví, kterou je přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí, tedy posoudit soulad napadeného správního rozhodnutí se zákonem. Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Správní rozhodnutí tedy podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné závěry (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46, publ. pod č. 416/2004 Sb. NSS, rozsudky téhož soudu ze dne 9. 3. 2011, č. j. 2 As 98/2010 - 44 nebo ze dne 26. 6. 2013, č. j. 6 As 71/2012 - 47; veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na která je v tomto rozsudku odkazováno, jsou dostupná na stránkách www.nssoud.cz). Podle přesvědčení krajského soudu se úvahy a závěry žalované pohybují ve stanovených mantinelech a žalobkyni se je nepodařilo žalobními body vyvrátit. Spor mezi žalobkyní a správními orgány byl od počátku veden ohledně otázky, zda si spotřebitel v konkrétním posuzovaném případě s názvem potraviny „Sled'ové filety v oleji“, resp. „Solené sled'ové filety bez kůže v řepkovém oleji“ spojí dotčený výrobek se sleděm (k otázce případného legitimního očekávání se krajský soud vyjádří v dalším bodě). Správní orgány odpověděly na tuto otázku kladně a své závěry podle přesvědčení krajského soudu logicky a srozumitelně zdůvodnily. S ohledem na nezpochybněný skutkový závěr žalované o zjištěném procentním množství rybího masa ve výrobku, které neodpovídá množství směsné složky uvedené na obale, pak obстоjí také závěr žalované o klamavém označení výrobku a o naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 17 odst. 2 písm. d) zákona o potravinách v rozhodném znění. Pro úplnost právní argumentace krajský soud dodává, že souhlasí s právním názorem žalované, podle kterého ani v případech, kdy je podle příloh Nařízení 1169/2011 přípustné uvádět směsné složky pod vlastním pojmenováním, to nezabývá dotčené subjekty jejich povinností uvádět údaj o množství složky v případě, kdy nastaly předpoklady uvedené v příslušném článku 22 odst. 1 Nařízení 1169/2011.

14. Pokud jde o namítané legitimní očekávání žalobkyně, tak v žalobě nebylo označeno žádné správní či soudní rozhodnutí, ve kterém by byla výslovně řešena obdobná věc a kterou by žalobkyně mohla být ovlivněna v rozhodné době. Závěry slovenských a polských dozorových orgánů z července a října 2018, na které je v žalobě odkazováno, nemohly být žalobkyni v době uvádění sporných výrobků na trh známy a nemohly tak v té době u žalobkyně založit žádné legitimní očekávání ohledně správnosti jejího postupu. Nadto aby správní praxe zakládala vázanost správních orgánů a legitimní očekávání, musí se jednat o ustálenou, jednotnou a dlouhodobou činnost (nebo i nečinnost) orgánů veřejné

správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. I takovou praxi lze sice změnit, ale pouze s účinky do budoucna. Z žaloby se však existence takové ustálené, jednotné a dlouhodobé praxe nepodává. I kdyby krajský soud pominul, že žalobkyní označený závěr slovenského dozorového orgánu byl vydán až po vydání napadeného rozhodnutí (což lze přes § 75 odst. 1 s. ř. s. při soudním přezkumu správních rozhodnutí z oblasti správního trestání za určitých okolností překlenout), tak ani ve spojení s deklarovaným stanoviskem polského dozorového orgánu nelze hovořit o takovém ustáleném řešení sporné právní otázky, které by zavazovalo veškeré státní orgány a soudy v celé Evropské unii. Nadto z tvrzení žalobkyně ani nevyplývá, že by v označených řízeních byla výslovně řešena aplikace článku 22 odst. 1 písm. a) Nařízení 1169/2011 na skutkový stav, který by odpovídal posuzované věci. Okolností, která by zbavovala žalobkyni odpovědnosti za předmětný správní delikt, nemůže být z povahy věci ani přístup správních orgánů k jiným subjektům, s nimiž na rozdíl od žalobkyně ani nezahájily (deliktní) správní řízení, přestože u nich měla provádět kontrolu. Z pouhé pasivity správního orgánu prvního stupně nelze dovozovat žádné legitimní očekávání žalobkyně, že rovněž nebude potrestána. Jinak řečeno, správní orgán tím, že určité jednání ponechává bez postihu, byť je k tomu vybaven potřebnými pravomocemi, takové jednání bez dalšího ještě neaprobuje jako správné a souladné se zákonem. Pouhé „mlčení“ veřejné správy, resp. její nečinnost v oblasti postihování deliktního jednání, však bez dalšího nezakládá legitimní očekávání, že dosud nepostihované deliktní jednání deliktním jednáním není, resp. že nebude postihováno ani nadále s odkazem na § 2 odst. 4 zákona číslo 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018, č. j. 6 As 413/2017 – 39). Nelze navíc přehlédnout, že přestože podstatná část sporu byla vedena ohledně výkladu článku 22 odst. 1 písm. a) Nařízení 1169/2011, tak neméně významné pro závěr správních orgánů o naplnění skutkové podstaty správního deliktu bylo také laboratorně zjištěné množství rybího masa ve sporném výrobku a jeho porovnání s údaji na etiketě. Za situace, kdy z tvrzení žalobkyně nevyplývá nic, co by svědčilo o existenci takové správní či soudní praxe, která by zakládala u žalobkyně legitimní očekávání ohledně jejího jednání a pro kterou by bylo namístě korigovat závěry žalované, považoval krajský soud za nadbytečné prověřovat pravdivost tvrzení žalobkyně důkazy navrženými v žalobě, které jsou nad rámec správního spisu (vyjádřením polského dozorového orgánu, vyjádřením SEKO S. A., protokol o zkoušce slovenským dozorovým orgánem). Stejně tak krajský soud neshledal důvody pro položení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie ohledně výkladu článku 22 odst. 1 písm. a) Nařízení 1169/2011, neboť při jeho aplikaci neshledal výkladové obtíže.

15. Z výše uvedených důvodů krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud v návaznosti na procesní výsledek sporu, a za situace, kdy žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a procesně úspěšné žalované podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 25. června 2019

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu